

Hieronder een **fragment** uit het **addendum**
bij het boek

“Als de Dieren spreken konden”

ISBN 978-90-75849-36-3 (harde kaft) of ISBN 978-90-75849-37-0 (slappe kaft)

van

Christiane Beerlandt

U mag van deze tekst één exemplaar afdrukken voor persoonlijk gebruik.

*

Processierups

De rups staat symbool voor: het in zekere zin gestadig ‘werken’ aan iets, zonder dat je het echt arbeiden kan noemen, wel een werken in de zin van ‘een laten doorgaan en doorstromen’, al doende, op een bepaalde wijze levende, of soms wel letterlijk werkende weg, opdat het uiteindelijke resultaat een afgewekt ‘iets’ zou zijn: het gaat in de eerste plaats om doorvoering binnenin jezelf, maar kan tevens om een ‘werkstuk’, een bepaald project buiten jezelf gaan: iets wat jij door je handen heen laat glijden, geen ogenblik tegenhoudend, willen forceren noch blokkeren. Beide –innerlijke vooruitgang en een tot stand komen van iets in je buitenwereld-gaan meestal samen: wat je binnenin jezelf voltrekt, zal je weerspiegeld zien in een voltrekking buiten jezelf. Werk je aan je innerlijke kunstwerk, dan komt het kunstwerk (puur, zuiver, authentiek) als vanzelf in die of deze expressievorm op doek, in steen, schrift, tekening, huis bouwen, of wat dan ook tot stand. Een gelijktijdig gebeuren.

Zo zie je jezelf als mens uiterlijk veranderen, niet alleen wat betreft de fysieke vorm, maar je kan je ook in andere kleuren, in andere soort van

1

Uit het addendum bij ‘Als de Dieren spreken konden’ © 2003 C. Beerlandt en Beerlandt Publications bvba

Alle rechten voorbehouden. Geen enkele tekst uit deze website mag worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘stoffen kledij’ manifesteren. Je lichaam en gedragingen: veranderingen hierin geven weer wat zich innerlijk aan het omzetten is.

Evolutie laat zich voltrekken binnenin de Mens, datgene wat dient te groeien, te gebeuren in en buiten jezelf, het ‘werk’ dat je doet in functie van schepping en vooruitgang, gebeurt als het ware vanzelf, omdat je het alleen maar dient te laten gebeuren, dus niet al grijpende weg, niet al controlerende weg. Hierbij geen remming opzetten, geen blokkade. Laat ‘het’ zich voltrekken in en buiten jezelf, in functie van Evolutie.

Dit in de optiek van Transformatie, een omzetting van een bepaald soort energieën via actie, doen en laten voortgaan/verderglijden wat leidt tot een nieuw oorspronkelijke vorm.

Een samengaan hierbij van actie, doen, doorgaan enerzijds en het laten gebeuren, laten groeien, laten ontstaan, anderzijds.

Een plutonische werking. Metamorfose, gedaanteverandering. Met bedoeling jouw bijdrage te leveren aan ‘het scheppingswerk’ van de levensbron.

Dit vraagt niet alleen om een constant geleidelijkaan laten ‘doorgaan’, laten ‘worden’, scheppen, creëren dus, (zonder daarom in overdreven dynamisch-wilde actie te schieten,) maar om een gestadig toestaan dat het ‘gebeuren’ in en buiten jezelf, datgene wat goed is in het evolutie-proces plaatsgrijpt.

De rups kan er op wijzen, een ontmoeting met vele rupsen kan er op wijzen dat wel een bepaalde doorgaande dynamiek zich voltrekt, maar dat mens of mensengroepen te lang in eenzelfde stramien blijven lopen, dat er zich wel een innerlijke en uiterlijke beweging voltrekt, maar te weinig doorgang geeft aan ‘vernieuwende’ impulsen die noodzakelijk zijn voor transformatie en vooruitgang.

In maatschappelijke termen noemen we dit ‘conservatief, behoudsgezind’, een vraag om niet koppig in een oud stramien blijven hangen, maar oplossingen, nieuwe dingen op flexibele wijze laten tot stand komen, in menselijk individueel opzicht: ‘Ga jij als mens nog steeds diezelfde oude

weg volgen? Of sta jij aan het begin van de Metamorfose... ? Waarvoor kies je ?' Alleszins is de langzame beweging er, de constante toevoer van potentiële krachten waarmee de mens iets mee kan doen, of beter nog, waar mens en mensheid er goed aan zouden doen 'het' zich te laten voltrekken: evolutie binnenin het leven die zich als vanzelf wil laten geworden.

Geen verzet, geen tegenstand, geen krampachtig vasthouden aan het oude dus.

Uiteindelijke Wedergeboorte wanneer het rijpingsproces, het 'toestaan' van dit proces, het 'meegaan' met deze levensgerichte beweging in het zachtjes richtend begeleiden (in en tegelijkertijd eventueel aan een bepaald 'iets' buiten jezelf,) zonder agressief in te grijpen, mag plaatsvinden. Het mag gebeuren, het Leven mag zich manifesteren: via jouw bewustwording/groei in proces.

Dit vraagt vaak om een onophoudelijk 'loslaten' en toch tevens een 'mee' zijn met jezelf, met datgene wat zich voltrekt, in jouw evolutiegebeuren, zowel als in datgene waar jij in het dagelijkse leven mee bezig bent.

Het vraagt soms om een 'breken' met oude patronen, dingen, mensen, maar je 'voelt' het gewoon binnenin jezelf. Het gaat niet om een forceren: het leven in jou laat het jezelf gewaarworden en jij verzet je er best niet tegen. Achter jou hoor je misschien 'glas' breken; jij staat jezelf evolutie toe en tegelijkertijd komt niet alleen het 'levenskunstwerk' dat jijzelf naar lichaam en ziel bent/wordt, eerlijk tot stand, maar groeien en veranderen ook de 'spiegels' die je van jezelf ziet in de buitenwereld. Als een huis waarvan eerst de kelderverdieping slechts gemetseld werd, en nu een stevige beneden-fundering, bovenverdiepingen en tenslotte een degelijk dak krijgt : het weerspiegelt de evolutie van jouw innerlijke bouwwerk.

Het kan om een kantklossen, een koken, een beeldhouden, een groei in relatie tot de ander, een compositie van om het even wat gaan: als vanzelf vloeien de veranderingen voort uit je innerlijke 'toestaan en begeleiden' in evolutie van je eigen IK.

De processierupsen zoals nu voorkomend (2007) in de provincies Limburg: symboliseren een soort van hardnekkige strijd , individueel of in groepsverband, (massa rupsen) , een verzet, een weerstand om iets 'ouds' los te laten. Een soort van innerlijke strijd, een koppig 'neen' zeggen aan een in verzachting loslaten, de dingen laten voltrekken zoals het Leven zelf dit verlangt.

Het leven vraagt om transformatie, zoals hierboven in de tekst van Rups beschreven, individueel, in groepsverband. Niet op oude achterhaalde wetten blijven bouwen; kom maar tevoorschijn, breng het in een open daglicht, bespreek de dingen, maak kenbaar wat er scheelt, open de schaal van het eitje en haal de kern, de dooier, naarboven. Geen stoer verzet meer tegen veranderingen doorvoeren. In openheid en alle eerlijkheid bepaalde dingen bespreken en stappen zetten op de wijze zoals de Rups het aangeeft. Hier niet van wegvluchten. Durven de dingen nieuw aanpakken en doorgaan...

Het krachtige hart vraagt om verzachting, om loslating, om transformatie.